

vření smlouvy a ostatních pro spor důležitých okolnostech, bez jejichž zjištění spor rozhodnouti nelze.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. října 1919 čj. Rv. I. 430/19-1. *Schin.*

Příspěvek k §§ 488 a 271 odst. 1 cřs. — Rozhodnul-li první soud, aniž v důvodech rozsudku učinit vůbec nějakých zjištění skutkových, [nemůže soud odvolací, je-li odchylného názoru, opřené o důkazy v první stolici provedené, rozhodnouti bez připuštění důkazů těch a jejich opakování.

Soud první stolice prováděl sice důkazy o sporných a skutkových tvrzeních, nezjistil však v důvodech rozsudku, jaký děj má za prokázaný, nýbrž zamítnul žalobu proto, že nárok uplatňovaný není odůvodněn tím, co žaloba tvrdí. Posuzuje totiž skutečnosti žalobcem tvrzené, dospívá k výsledku, že nestačí ani k úmluvě o budoucím uzavření smlouvy, tím méně, aby smlouvu kupní založily.

V odvolání proti rozsudku první stolice uvádí žalobce jako důvody odvolací nesprávné právní posouzení věci, vadnost řízení a neúplné probrání látky procesní.

Odvolací soud nesdílel názor soudu prvního, že žaloba není okolnostmi v ní tvrzenými dostatečně odůvodněna, byl naopak toho mínění, že tvrzení žaloby postačují, aby za to se mělo, že mezi stranami byla uzavřena kupní smlouva o sporné části pozemku, neopakoval však důkazů provedených prvním soudem, a dospěl na základě průvodů těch ku přesvědčení, že došlo mezi stranami ke smlouvě kupní, a vyhověl žalobě.

D o v o l á n í bylo vyhověno z těchto důvodů:

Právnem uplatňuje dovolání proti postupu odvolacího soudu dovolací důvod § 503. č. 3 c. ř. s. — Byl-li odvolací soud toho mínění, že žalobní prosba je skutečnostmi v žalobě uvedenými odůvodněna, měl vzhledem k tomu, že důvody prvního soudu neobsahují žádného zjištění, naopak v nich vyslovuje se jen »náhled« soudu, připustiti o rozhodných sporných skutečnostech důkazy průvodním usnesením ve smyslu § 277. odst. 1 c. ř. s. a pak důkazy v první stolici provedené zcela neb aspoň z části opakovati (§ 488. odst. 1 cřs.)

Zamýšlel-li odvolací soud, jak se zdá, provéstí opakování důkazů pouhým přečtením protokolů o výsledku svědků a stran prvním soudem sepsaných, měl tím spíše vysloviti to průvodním usnesením, aby poskytnul stranám možnost tento nesprávný postup, přičítící se zásadě ústnosti a bezprostřednosti, káratí výtkou ve smyslu § 196 čs. a tak si zabezpečiti pro odvolací řízení uplatňování dovolacího důvodu § 503. č. 2. Odvolací soud tak neučinil a dospěl na základě nesprávného postupu ke zjištění, jež, nebyvše získána cestou předepsanou zákonem, nemohou sloužiti za základ rozhodnutí, ježto dle zákona vůbec neexistují. Tím pak, že soud odvolací svému rozhodnutí položil za základ skutkové předpoklady, jež nemají ve spisech zákonné opory, přivodil vadu rozsudku, zmíněnou v § 503. č. 3 čs., pročež jest odvolání v tomto směru odůvodněno.

Dovolací soud má ale za to, že jest zde i dovolací důvod § 503. č. 2 čs. První soud na základě svého mylného náhledu nepokládal za nutné prováděti zjištění o skutkových základech žaloby. Odvolací soud této vady neodstranil, ačkoli byla v tomto směru v odvolání vytýkána neúplnost řízení, nýbrž provedl zjištění způsoben nezákonným, jak bylo shora ukázáno. Jest tedy řízení před odvolacím soudem ztiženo též nedostatkem druhu zmíněného v § 503. č. 2 čs.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. března 1919 čj. Rv-I., 136-19-1.*)

Schin.

Není třeba, aby zaměstnaný před každým onemocněním byl aspoň 14 dní v práci, jen když služební poměr trval již 14 dní.

Žalobce, jenž již přes rok v závodu byl zaměstnán, onemocněl dvakrát po sobě, po prvé 7 dnů, na to po pětidenní práci, opětně 6 dnů jinou nemocí s první nesouvisící.

*) Pozn. redakce. Rozhodnutím tímto staví se náš nejvyšší soud v řady rozhodných zastánců zásad ústnosti a přímesti civ. řízení soudního, což dlužno nejvřeleji pozdraviti. Zásadní tento souhlas nemůže nám však vaditi, abychom neprojevíli svých pochybností o tom, je-li právě v hořejším případě postup nejvyššího soudu zcela správný. Těžiště otázky je v tom, že soud první instance důkazy sice provedl ale duševně jich (podle § 272 c. ř. s.) vůbec nezpracoval; případy tyto dlužno posuzovati s hlediska §u 498-I. c. ř. s., o němž se nejvyšší soud